

12. Francie 2011 – La Charente riviere

Proč znovu do Francie? Jednak moje srdeční záležitost, vztah k Francii, jednak bližší jazyk, i když s francouzštinou také nic moc. Ale hlavním důvodem bylo spojení naší dovolené blízko pobřeží Atlantského oceánu s Mistrovstvím Evropy nohejbalu juniorů a žen ve Španělsku.

To je tedy potřeba nejdříve vysvětlit. Od roku 2005, tedy vlastně od roku, kdy se plavíme po kanálech, funkcionářím ve vedení Českého nohejbalového svazu. Pro mne je velmi atraktivní činnost kolem reprezentací ČR, kde mám na starosti vše kolem financí, logistiky, materiálu, fotografování a dalších služeb ve prospěch REPRES. S tím souvisí mnoho cest auty, mikrobusey, vlaky i letadly do mnoha zemí Evropy na mistrovství i mezinárodní turnaje a exhibice.

Baskická Vitoria-Gasteiz byla na přelomu května-června 2011 pořadatelským městem Mistrovství Evropy juniorů a žen v nohejbalu. Musel jsem zajistit celou složitou logistiku související s dopravou všech našich účastníků, tedy reprezentantů, realizačního týmu a funkcionářů mezinárodní asociace. Kromě toho jsem soutěže Mistrovství celé řídil. Sám jsem odlétnul o den dříve na přípravu zabezpečení naší REPRES, pak dorazila z Prahy přes Barcelonu celá výprava do Bilbao. Odtud už jsem výpravu spolu s pořadateli dopravil do pořadatelského města na hotel – k této příležitosti jsem měl zajištěný z půjčovny mikrobuse. Po skončení Mistrovství (mj. 5 zlatých a 1 stříbrná) zase odvoz na letiště v Bilbao. Výprava se vracela do vlasti s částí mých věcí, co jsem nadále nepotřeboval, já jsem začínal naši dovolenou.

Opět předem všechno naplánováno a zajištěno. Autobusem z Bilbao do Hendaye, pak TGV do Angouleme. Z letiště po vrácení mikrobuse jsem se místní dopravou přesunul na autobusové nádraží, kde jsem strávil několik hodin pod nádražním zastřešením, protože silně pršelo a nebylo možné se podívat do města, což mne moc mrzelo. Pak už jsem jel příjemným luxusním autobusem španělskou krajinou až do Hendaye, kde jsme měli zajištěný penzion v blízkosti vlakového nádraží. Nic moc, malý pokoj v podkroví, 3.patro bez výtahu, ale v té chvíli mi to nevadilo. Odpoledne po krátkém odpočinku jsem se vydal na procházku po pobřeží Atlantiku. Příjemné slunečné, ale trochu chladnější počasí. Voda v moři byla studená, tak jsem ji okusil jen po kotníky. Pak jsem došel zpátky do Španělska – pěšky po hraničním mostě jsem došel do San Sebastianu. Obdivoval jsem vzlety a přistání dopravních letadel z moře a nad moře téměř ve středu města. Povečeřel jsem v příjemné španělské restauraci a vydal se zpět do Francie na penzion. Ráno už v 8 hodin jsem poprvé nastoupil do rychlovlaku TGV. Velký zážitek. Pohodlí, tichý chod, kvalitní občerstvení. Trochu jsem se i prospal a po 3,5 hodinách jsme přistáli na nádraží v Angouleme. Po ubytování v parádním hotelu jsem měl celý druhý den na poznávání města a okolí.

Nastával okamžik pravdy. Čekal jsem na nádraží v Angouleme na Káju. Té jsem předepsal let z Prahy do Paříže a přímo z letiště rychlovlakem TGV až do města, kde jsme se měli setkat. Jen z vyprávění vím, že ten přestup na vlak byl dost dramatický. Nicméně se poptala, dodnes nevím jak, a nasedla do toho pravého vlaku. Snažil jsem se jí vybavit kartičkami s krátkými česko-francouzskými texty, ale nepoužila je. z kterého nástupiště odjíždí vlak do Angouleme? quel quai part le train pour Angoulême?

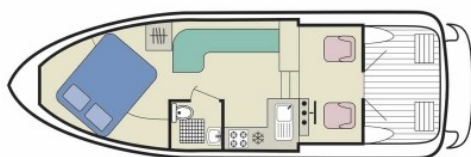
Ale podařilo se, uvítali jsme se nadšeně. Jak ale řekl náš kamarád Jirka, nepodařilo se. Myslel tím, že jsem celou akci zorganizoval proto, že se Kája někde ztratí a tím že se jí nenápadně nadobro zbavím. To ale není pravda. Sám bych na loď nemohl a lepšího plavčíka bych sotva hledal.

Došli jsme do hotelu, tentokrát velmi dobrého, kde jsme se po ubytování vydali na prohlídku města. Prošli jsme centrum, pobřeží řeky Charente a vyšli jsme i na hradby nad městem. Mimo jiné jsme si taky ověřili možnost dopravy do našeho domovského přístavu ve městě Jarnac. Zvolili jsme nakonec cestu autobusem, protože projíždí venkovským regionem Nová Akvitánie a z paluby autobusu uvidíme víc, než z vlaku. Ten použijeme na zpáteční cestě.

Přijeli jsme autobusem do města Jarnac a s kufry se vláčeli do přístaviště. Tam na nás už čekala loď CAPRI společnosti Le Boat. Docela klasika pro 2 osoby, dlouhá 9m a široká 3,4m s klasickým vybavením.

Tady bych se chtěl zastavit u vybavení WC, ale hlavně likvidací odpadů. V celé Francii, tedy alespoň tam, kde jsme byli, jsou odpady z WC, sprchy a kuchyně vypouštěny do kanálu bez čištění. Jen nám vždy prodají za docela „slušnou“ cenu v přístavu mycí a dezinfekční prostředky a toaletní papír, údajně ekologické prostředky. V Anglii, Walesu, později v Holandsku i v Německu jsou nádrže na odpad uzavřeny a po naplnění, nebo po příplutí, tyto fekálie odčerpají do svých nádrží a následně likvidují.

Klasické patálie s předáním lodi spojené s instruktáží a zkušební plavbou. Odplutí se podařilo už ve tři hodiny odpoledne v pátek 10.6. a tak už o hodinu později jsme zakotvili u města Bourg-Charente na kávu. Z dálky hezké město, plánujeme se zastavit na zpáteční plavbě. Pokračujeme dál až do města Cognac. I podle názvu, jde o město koňaku. Kromě lihovaru světoznámé značky Hennessy přímo ve středu města a na nábreží řeky Charente je i velký modernější lihovar Martell. Zakotvíme u městského mola a vyrážíme na prohlídku města, pak hledáme možnost posezení u večere.

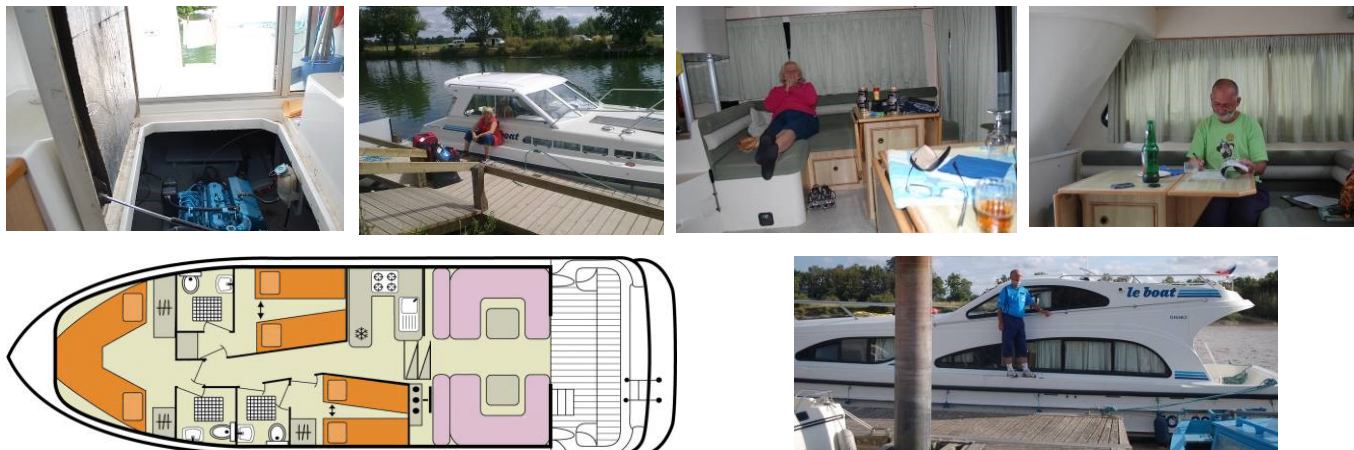

Z Cognacu jsme vyrazili později, protože jsme chtěli dokoupit nějaký proviant a ještě navštívit reprezentační prodejnu Hennessy. Otvírali až v 10 hodin, takže jsme nemuseli nikam spěchat. Prodejnu jsme prošli dost rychle, neustále byl za námi livrejovaný prodáváč, který by nám nabízel nějaké dobroty, třeba za 3.000 EUR. My jsme skromní Češi, tak jsme koupili pro naše chlapce doma jen malé vzorky Hennessy, především podle ceny a podle zajímavé viněty nebo láhve. Nemohlo to být nic velkého, musíme stále počítat s cestováním zpátky s kufry a s váhovým limitem v letadle.

Dál už jsme daleko nedopluli, před námi byl první velký zádrhel naší letošní plavby. Po zastávce na oběd, když jsme uvázali u malého mola v polích, motor nenaskočil. Snažil jsem se přijít na závadu, ale nestačil jsem na to. Po marném boji jsem zavolaal na technickou pomoc našeho přístaviště. Krkolomně jsem vysvětlil poruchu a přesné místo, pak jsem dostal pokyn, abychom vyčkali příjezdu technika. Technik asi po hodině dorazil, po další hodině sprásknul rukama na znamení, že porucha nejde odstranit a po telefonu se základnou nám sdělil, abychom vyčkali příjezdu taxíku, který nás zaveze zpět do přístavu. Zabalili jsme svoje zavazadla a čekali. Přijel taxík, který nás vzl asi 40 km zpět do Jarnacu a do přístavu.

Tam se nám na recepci Le Boat omluvili za problémy s lodí a předali nám jako záplatu na trable velkou luxusní loď CAPRICE Elegance. To byl šok, když loď pro 6-10 osob máme obývat sami dva, ale hlavně ji řídit. Délka 13,10m (stejná délka jako v Anglii 2010) a široká 4,10m (2x více než v Anglii). Uspokojením bylo, že loď byla skutečně velmi dobře technicky vybavená, především elektrickými bočními

vtulemi) propellery. To je velmi příjemné zvláště při uvazování u břehu nebo ve zdymadlech. Příjemné bylo i druhé stanoviště řízení lodi, vnitřní klasika, vrchní pro větší přehled a pohodu. Loď měla 3 ložnice s WC a sprchou, velký obývací a příjemné sezení na zádi i nahoře u vrchního kormidla.

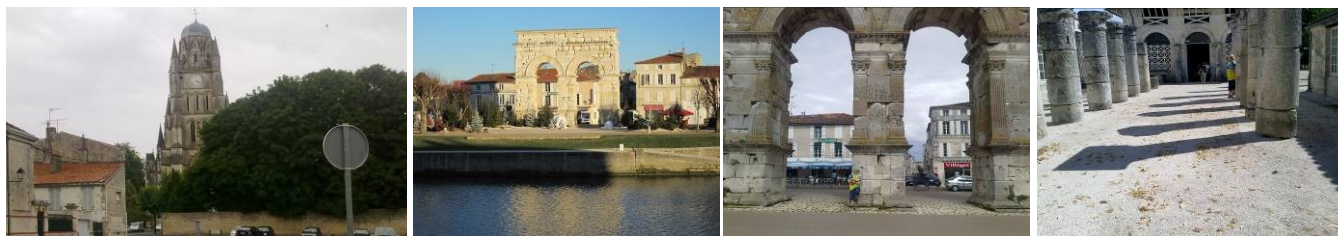
Takže první část naší trasy si ještě jednou v nové lodi zopakujeme. Vyplouváme ze Jarnacu v sobotu 11.6. v 6 hodin večer a uvazujeme u vesnice Bagnolet před Cognacem už skoro za tmy ve 20:50 hod. Hezké místo u parku ještě doplňuje zámek Chatenay. Jsme z toho unavení, tak si dáme francouzské plechovkové pivo Kronenburg 1664 a probíráme současnou situaci. Ráno po snídani máme ještě krátkou procházku kolem zámku a vyplouváme dál. Za Cognacem zamáváme na naši nepojízdnou loď, která ještě stojí na stejném místě, jak jsme ji opustili.

Ještě se zmíním o zdymadlech na této naší plavbě. Jsou na ruční pohon, u každého zdymadla jsou na obou koncích po 2 plných kovových kolech. Ale těch bylo 5 na každou stranu, k tomu 1 automaticky řízené zdymadlo před Tonny-Charente. Pokud bychom u těch posledních zdymadel otočili a pluli zpět, ušetřili bychom si další trable na naší dovolené. I s tou opakovanou plavbou jsem absolvovali celkem 15 zdymadel a 90km. Víc to nešlo z časových důvodů ztráty 1/2 dne při výměně lodi a 1/2 dne řešením odlivu a přílivu. To budu komentovat až později.

Obědovou pauzu si dáváme ve městě Chaniers u parku, kde si dopřávají Frantíci nedělních pikniků. Na místě jsme se ještě zdrželi krátkou procházkou po krásném městě.

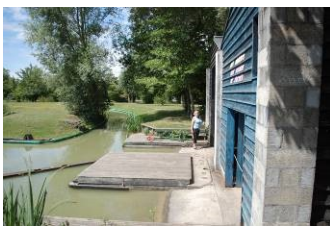
I odpolední kafovou pauzu u města Saintes jsme si prodloužili skoro dvouhodinovou procházkou po krásném starobylém městě. I když občas sprchlo, obdivovali jsme starobylé stavby v románském stylu.

Ale pro dodržení našeho programu jsme pluli dál po proudu řeky až do městečka Taillebourg, kam jsme dorazili až před osmou večer. Přístavní molo bylo jen pro návštěvníky pobřežní restaurace, ale nás tam nechali i přes noc. V restauraci Auberge des Glycines jsme se usadili na terase a došlo k realizaci přání Káji, že by si jednou dala francouzské mušle. Tak jsem jí je objednal. Bylo toho kopec a Kája si docela naříkala, že to nemůže sníst a že je to škoda nechat. Taky jsem si dal malou večeři. Dost násilím jsem Káju přinutil k malé procházce po městečku kolem místního zámku. Ještě ráno jsme se prošli podél břehu řeky. Opravdu krásné městečko.

Plavba zatím pokračovala v pohodě a za krásného slunečného počasí. Kolem monumentálního zámku de Panloy v Coulouge sur Charente vedeme loď do městského přístavu St.Savinien. Obědovou pauzu si zpříjemníme procházkou po krásném městě s úžasným výhledem na řeku z navýšených hradeb, kam jsme vyšplhali. Na zpáteční cestě jsme se dostali do zajímavého parku s jezírkem. Jsou zde atrapy lodí pro děti, které mohou plout zmenšenými kanály. Sám bych se chtěl posadit do takové lodě a proplout celou trasu. Ale to asi nejde. Užili jsme si příjemné přestávky naší plavby a pak už jsme se přemístili před zdymadlo a čekali jsme na zelenou na semaforu (automatické řízení zdymadla). No a proplutím tohoto zdymadla jsme se dostali do nechráněné řeky mířící až do Atlantiku. To jsem ale v té chvíli netušil.

Proplouváme docela neútlunou krajinou, řeku lemují rybářské chajdy a z jejich balkonů jsou zavěšeny velké čeřeny. Na co tam jsou, to netušíme. Až nyní jsem si na internetu našel, že tam rybáři loví platýze velkého. Taky najednou zhnědne řeka a břehy jsou hodně bahnité bez možnosti jakkoliv se ke břehu lodí přiblížit. Dopluje do města Tonnay-Charente a já naivně přirážím k vysokému břehu a uvažujeme za velká lodní kotvící kola. S poklidem odejdeme na krátkou procházku po městě. Fotky nasvědčují naprostou pohodu na výletě kolem mola až na velký most přes řeku.

Na naše velké štěstí se brzy vrátíme k lodi a nějaký domorodec se nás snaží nějak přesvědčit, že tam být uvázaní nemůžeme být, protože řeka klesne o několik metrů. Už vidíme, jak je řeka prudká a tuším velké problémy s odlivem. Rychle a na poslední chvíli loď odvazujeme a musíme najít kloubové molo, které tu rozdílnou hladinu řeky spolehlivě vyrovnává.

Po odvázání nás řeka hned strhla doprostřed řeky a já jsem se snažil loď otočit přídíl proti tomu velkému proudu. Při plavbě dolů jsem si všimnul kloubového mola vhodného pro uvázání lodi. To je sice tak 200m proti proudu řeky, ale přes plný plyn, neboli plnou parou vpřed, se dařilo jen velmi pomalu překonávat proud řeky posílený odlivem. Bylo nutné loď udržet v přímém směru, protože pokud by proud strhnul přídíl, otočila by se celá loď a už bychom se vezli směrem k moři. V té chvíli jsem si jen připomněl tu náhodu s výměnou lodi. Ta malá lehká loď se slabším motorem, to by bylo možná podstatně horší drama.

Po asi třičtvrtě hodiny jsme se dostali k tomu molu. Naštěstí volnému. Pomalu jsme se přiblížili, Kája v příhodnou chvíli skočila na molo, ale málem spadla, když se s ní molo rozkývalo. Nyní následovalo uvázání lodi. Tady se projevila nedostatečná zkušenost nebo špatný přístup při tréninku, Kája se moc nedařilo loď dobře uvázat, abych mohl opustit loď a dokončit uvázání. Teprve asi na třetí pokus se zadařilo a my jsme si nakonec oddechli, přestože jsme zatím nevěděli co bude dál.

Snažil jsem se od místních vyvědět co se to děje a jaký to bude mít dál průběh. Nakonec jsem pochopil, že odliv bude pokračovat i v noci, pak nastane příliv a teprve někdy dopoledne bude možné využít přílivu k plavbě zpět k tomu zdymadlu v St.Savinien. Ještě jsme si vyšli do města na posezení v restauraci, trochu se uklidnili a pak jsem si na oslavu překonání problémů vykouřil dýmku. Naše loď se nakonec usadila do bahna a trochu se i naklonila. Informace o přílivu a odlivu v místě se daly zjistit na internetu.

JUIN	Haute Mer				Basse Mer	
	Matin		Soir		Matin	Soir
	Heure	Coeff	Heure	Coeff	Heure	Heure
dimanche 12	1h42	57	14h19	62	7h16	19h42
lundi 13	2h42	67	15h12	73	8h22	20h46

Ráno jsme posnídali a pozorovali průběh přílivu. Loď už byla zase pevně na vodě. V příhodné chvíli jsme loď odvázáli od mola a vyrazili na řeku. Poprvé jsme zažili, jak voda v řece teče na druhou stranu proti svému proudu. Ani nebylo třeba přidávat plyn, motor běžel na neutrál a příliv nás dost rychle hnál směrem ke zdymadlu. Tam jsme po 6 km radostně propluli do bezpečí řízeného toku řeky. Kája by si přála frťanu rumu, což jsem jí ale nedokázal splnit. U Port-d'Envaux jsme zakotvili na odpolední kávu, ale na procházku jsme neměli náladu, což ale byla škoda, protože městečko vypadalo velice hezky. Ale dopluli jsme až do Saintes a tam jsme si užili i opakovaně procházky po tom starobylém městě. Dramatické chvíle jsou už za námi a dostáváme se do pohody. Dopřáli jsme si dobrou večeři.

Poklidná plavba pokračovala další den ve středu 15.6. na klidné řece. Krátké zastávky na oběd a odpolední kávu jsme využili i pro procházky okolí řeky a na další spaní jsme zastavili u městečka Dompierre sur Charente. Měli jsme dostatek času, kterého jsme ale spíše využili na odpočinek po těch dramatických událostech. Dopoledne ve čtvrtek 16.6. jsme ještě zamávali na naši původní loď, která byla opuštěná v křoví. Možná je tam dosud. Přestávku na oběd v Cognacu jsme využili na krátkou procházku po městě spojenou s nákupy. A už nás čekal jen přesun k poslenímu nočnímu stání u zámku Saint Brice a stejnojmenného městečka. Krásné prostředí jsme si vybrali už při plavbě tam, zámecký park a přilehlé okolí jsme si prošli a obdivovali. Navštívili jsme také obchůdek s místní keramikou.

Večer nás čekal úklid a zabalení před závěrečnou ranní plavbou do našeho přístavu. V Jarnacu jsme museli změnit svoje plány a vyčkat na regionální vlak do Angoulême. To nás zdrželo a nestihli jsme TGV podle plánu, museli jsme cestovat dalším spojem. Dostali jsme se na nádraží v Paříži až v deset večer a ještě nás čekal pěšky pochod s kufry do hotelu. Ještě štěstí, že jsem neriskoval a přebukoval let až na druhý den brzo ráno. Současně jsme měli rezervovaný nocleh v hotelu na letišti, který jsme využili jen pro pár hodin. Došli jsme tam večer před 11. hodinou, ráno v 5 jsme se už přesunovali k odbavení na letišti.

Po příletu do Prahy na nás čekal synáček Karel. Podle plánu jsme jeli do Říčan u Prahy, kde jsme si vyzvedli naše malé štěňátko Vendy. A to byl krásný závěr naší dlouhé a adrenalinové dovolené.

Vlastimil Pabián,
Chabařovice 10.3.2021

